

SLEPIÁČEKY S NEJTMAVĚŠJÍMI VAJÁČEKY

Ášter½, 26 Áerven 2018

PÁmed Áasem ve mnÁ› uzrÁjlo pevnÁ© rozhodnutÁ- chovat slepiÁky a mÁ-t vlastnÁ- vajÁ-Áka; touha byla ÁÁ-m dÁjil silnÁ› jsem slepiÁky zaÁala nenÁjpadnÁ› zkoumat â€! PÁ™evelice mÁ› zaujala tmavÁj vajÁ-Áka slepiÁek Maransek, tÁ©¾ slep a jejich krÁjsnÁ› vybarvenÁ- kohoutci v rÁ-znÁ½ch variantÁjch. Nejen pro jejich opeÁ™enÁ© no¾ky a krÁjsnÁj hnÁ›dÁj vajÁ, kterÁj na velikonoce nemusÁ-te barvit v cibuli, tak jak to s oblibou dÁ›lÁjm jÁj. Ale takÁ© proto, Á¾e slepiÁky pochÁzÁ- z Fra MÁjm pozitivnÁ- vztah k Francii, a nevjÁ-ce k Bretani.

Kdy¾ ná›co dÁ›lÁjm, dÁ›lÁjm to poÁ™ÁjdnÁ› a tak jsem se o slepiÁky zaÁala zajÁ-mat do hloubky na ÁeskÁ©m internetu, a lapala jsem kde co, napojila jsem se na maransÁ- skupiny na FB ÁeskÁ©, belgickÁ©, francouzskÁ© â€! a¾ jsem se pÁ™es facebook dostala na jednu pÁ™Á-jemnou nejmenovanou panÁ-, kterÁj mi sdÁ›lila, Á¾e kdo informace chce a hledÁj, tak je najde. A mÁ›la svatou pravdu!

ZaÁala jsem tedy od Adama â€! slepiÁky pochÁzÁ- z Francie, zaÁnu tedy tam. VÁ½hodou je, Á¾e hovoÁ™Á-m a rozumÁ-m francouzsky; stejnÁ› brouzdÁjm obÁas na francouzskÁ½ch serverech kvÁli receptÁ-m â€! a takovÁ½ â€žCoq au vinâ€œ neboli â€žkohout na vÁ-nÁ›â€œ â€!mÁ-am mÁ-am â€! a to je takÁ© k vÁ›ci.

A¾ mÁ› mÁ© detektivnÁ- pÁjtrÁjnÁ- dovedlo pÁ™es rÁ-znÁ© strÁjny, kde si francouzÁjtÁ- â€žmaranskÁjÁ™iâ€œ sdÁ›lujÁ- svÁ© zkuÁjenosti, fotÁ- si vejce, kohoutky a slepiÁky â€! sdÁ›lujÁ- si, kolik jim slepiÁky snÁjÁjÁ- dennÁ› vajec â€! nabÁ-zÁ- kouhoutky, slepiÁky, kuÁ™Ájtká â€! a dÁjvajÁ- rÁ-znÁ© zajÁ-mavÁ© informace, alespoÁ› pro mÁ›, zaÁÁjteÁ-nÁ-ka, kterÁ½ prahne znÁjt spoustu vÁ›cÁ-.

RovnÁ›¾ mÁ› velice zaujaly webovÁ© strÁjny Klubu francouzskÁ½ch maranskÁjÁ™Á- pro hromadu informacÁ- a takÁ© zajÁ-mavou historií slepiÁek Maransek. Jak se maransky vlastnÁ› ve Francii vzaly a od kdy se tento jejich vÁ½skyt vlastnÁ› datuje. Francouzi jsou velcÁ- vlastenci a patrioti a majÁ- rÁjdi svou historií a jsou na ni hrdÁ-, a tak vÁjm zde volnÁ› pÁ™elo¾Á-m historií tÁ›chto slepiÁek, proto¾e jako milovnÁ-ci tohoto plemene bychom o nÁ- takÁ© mÁ›li mÁ-t jakÁ©s-takÁ©s povÁ›domÁ- â€!

Plemeno Maransek naprosto vystihuje znÁjmÁ© ÁslovÁ- â€žCo bylo dÁ™Á-v: vejce nebo slepiceâ€œ? A zde je vyprÁjvÁ›n historickÁ½ pÁ›vod, kterÁ½ urÁ›uje jejich hodnoty a zÁsady. Existuje prÁ½ takÁ© britskÁ© plemeno Maransek, ale s jinÁ½m opeÁ™enÁ-m. Ale vÁ-ce jsou prÁ½ vyhledÁjvanÁ© francouzskÁ© nÁjrodnÁ- Maransky - to tvrdÁ- Francouzi, proto¾e jsou jsou na nÁ› hrdÁ-. Tak tomu tedy vÁ›Á™me.

ÁšplnÁ› pÁ›vodnÁ- Maransky Á¾ily uprostÁ™ed moÁÁjÁ, kde Á¾ili tehÁj v dÁjvnÁ½ch dobÁjch uhlÁ-Á™j ve svÁ½ch chatrÁ-ach, obyvatelÁ© moÁÁjlu Poitevin nebo VendÁ©en. Á¾ili v chatrÁjch ze dÁ™eva nebo rÁjkosu. A tam odtud pochÁzÁ- pÁ›vodnÁ- plemeno. Slepice zÁ-skaly souÁasnÁ½ nájzev podle malÁ©ho pÁ™Á-stavnÁ-ho mÁ›steÁka Marans, le¾Á-cÁ-ho na Á™ece SÁ›vre Niortaise, kde je takÁ© pÁ™Á-stav Aunis, na hranicÁ-ch Poitou, 20 km severnÁ› od La

Rochelle v Charente-Maritime ve vyschlém bažině. V současné době je to místo páté-mo v srdci národního parku Marais Poitevin, sousedě s Vendée ve Francii.

A jak se tam dostaly? Již ve

12. století páté-dělily anglické lodě do La Rochelle a na palubách měly bojové kohouty, které si námocí na svých dlouhých větracích a křivkách po moři přivezli pro zbabavu. Některé z nich tyto kohouty později vyměnili za jídlo. Zachráněná kohoutci nakonec přišli u uhlí v těžbě bažinách.

Všledkem následného křivení-

byli kohouti, jejichž slepice nesly vejce v různých barevných variantách a kohouti s pozoruhodným bojovým chováním. Jednotlivci měli poněkud podsaditou postavu. Stále mezi nimi nalézáme vliv bojových kohoutů v různých barvách, která se ukazuje někdy i u našich moderních kuřat Maransek.

V 19. století, s pátým-chodem

asijských ras (Brahma a Langshan), jsme se stali svědky nově fíže křivení-, zejména z práce pana Louise Rouille vznikly nově odrůdy křivení-m na konci 19. století- slepice bahenní- s Langshan. Jeden z potomků dal tento vzácný dar první-m slepicím.

Hlavním rysem této rasy byla

stanovená velká vejce extra-ervenci a peří- zděná po Langshanu.

V roce 1914 byl vystaven

první- speciální- kohoutek pojmenovaný jako žku země. Bylo to z lán- paní- Rousseau, chovatelky z ostrova ve Vendée, několik kilometrů od města Marans, Poprvé se mluvilo o slepicích z Marans v roce 1920. Paní- Rousseau se zaměřila na výzkum větví- ch a barevných vajec a na uniformizaci jejich opeření-. Sama vystavovala v La Rochelle v roce 1928 světlé mláčky s extra velkými a ervenci vejci; byly známé ve francouzském ždrábečce, v kterém se hovořilo věc poprvé o této rase Marandaise v ervenci 1929.

Téhož roku byl založen klub

M.C.F (Marans Club Français - Maranský francouzský klub), který dodnes pozoruje a chová tuto rasu. Roku 1930 byl homologován vzhled prvního standardního plemene Marans a konečně v listopadu 1931 byl definitivně homologován.

Rychle přeběhnu na

polopřímý vzhled Marans, zastavený nejprve vělkou a pak pátým-chodem amerického hybridního přímého. Vypadalo to, že je malý zájem o nově chovatele kuřat, produktivita výzkumu byla známá; vělkou a nestálo se o to, aby se vrátili. V 50-70 letech nastalo velké zklamání- tím, že přímí chovatelé a vělkou porazili kvalitu Maransek.

Farmářské a amatérské-

chovatelé však stále pokračovali ve své práci na ochranu černých měděných Maransek, které měly pověst nejtmavších vajec. V 90. letech se pod zájmitou stovek chovatelů a obnověného MCF (Klubu Maransek) a dalších dobrovolníků-

stalo, a zřejmě zůstal opřít svou dobrou pověst, a od roku 2000 a až do teď, kdy se začal počet chovatelů množit, ale je to už je další páteřní bříh!

Inka z Bretaně